Pošt. plaćena u got.

GODINA X.

RUJAN
LISTOPAD
BROJ 9 - 10
1939.

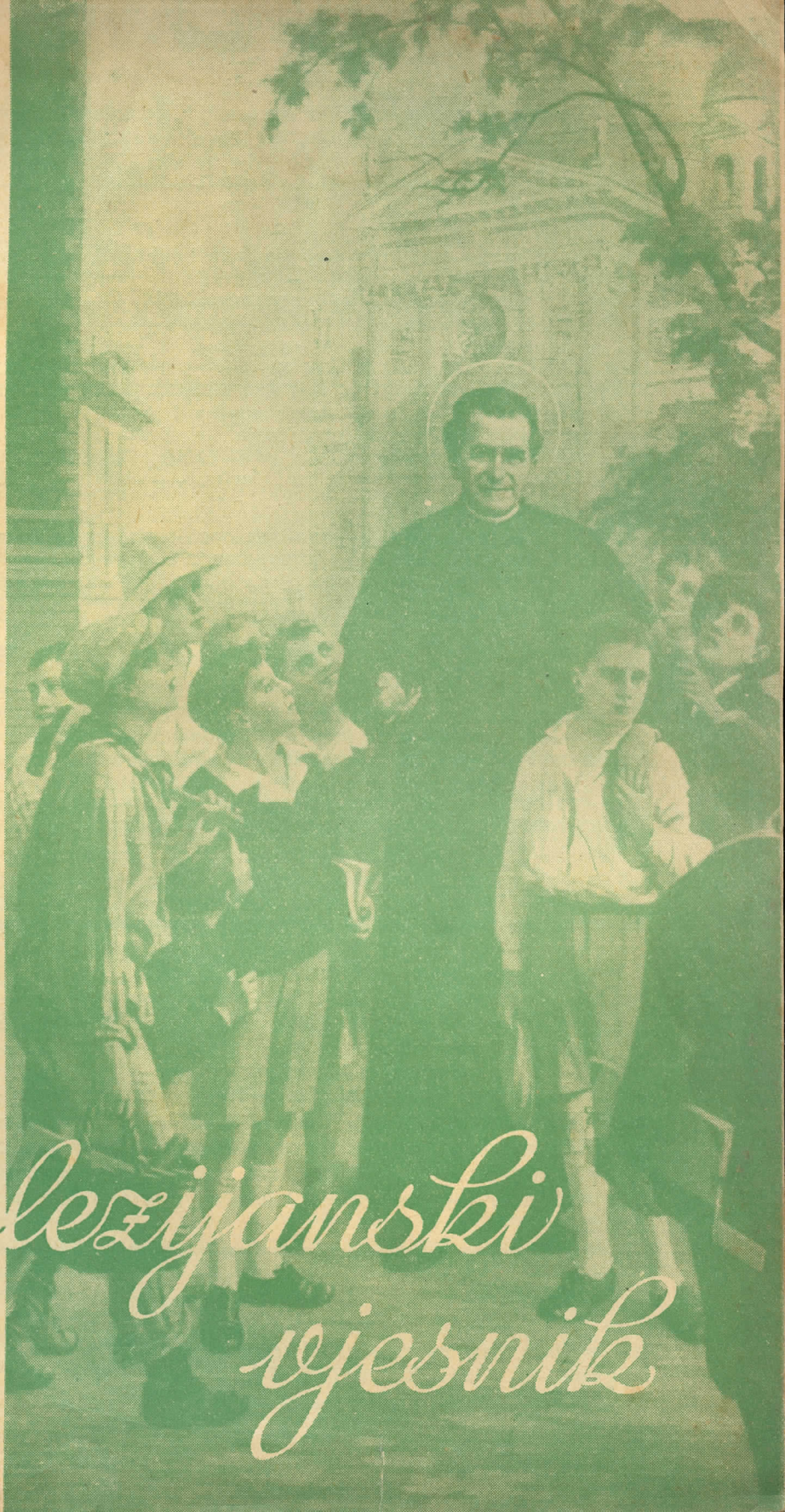

Salezijanski vjesnik

26405

Fond „Don Bosko" (za svećenički podmladak siromašnih mladića). Trinajstić Marija 100 din., Bišćan Terezija 60 din., Kralj Josipa 50 din., Vujnović Matilda 10 din., Mužina Ljubica 5 din.

NE ZABORAVITE!

Salezijanski suradnici, koji se ispovijede, prime sv. Pričest, mole se po nakani sv. Oca Pape i pohode koju crkvu ili javnu kapelu, mogu dobiti u mjesecima studenom i prosincu ova oproštenja:

Potpuna oproštenja: 1. Na dan, kad se novi suradnik upiše u Savez sal. suradništva. — 2. Jedamput na mjesec, u koji god dan suradnik ili suradnica hoće. — 3. Svaki mjesec na dan vježbe sretne smrti. — 4. Svaki dan jedan potpuni oprost, ako uz koji god staleški posao pobožno izgovore jedan streloviti uzdah, a za svaki drugi streloviti uzdah, preko dana uz rad izgovoren, dobivaju 400 dana oproštenja. — 5. Na Prikazanje bl. Dj. Marije, 21. studenoga. — 6. Na blagdan sv. Cecilije, 22. studenoga. — 7. Na blagdan Bezgrešnog Začeća bl. Djevice Marije, 8. prosinca. — 8. Na Božić, 25. prosinca.

(Tko hoće da dobije stajališna oproštenja, mora izmoliti u gore naznačene dane 5 Očenaša, 5 Zdravomarija i Slava Ocu za dobrobit katoličke Crkve te 1 Očenaš, 1 Zdravomariju i Slava Ocu po nakani sv. Oca Pape. Osim toga treba da je u stanju posvećujuće milosti Božje i da posjeti koju crkvu ili javnu kapelu.)

(Za ova oproštenja zahtijeva se sv. Ispovijed i sv. Pričest te molitva po nakani sv. Oca Pape.)

Neka nepotpuna oproštenja: 1. Tri stotine dana svaki put, kad sa skrušenim srcem suradnici vrše koje djelo milosrđa ili kršćanske ljubavi. — 2. Sedam godina i sedam četrdesetnica, kad god ponove posvetu presv. Srcu Isusovu.

Povlastica sal. suradnika: Sve mise, koje se čitaju za pokojne suradnike, privilegirane su u svako vrijeme i na svakom mjestu, čitao ih koji god svećenik.

NAŠI POKOJNICI

Horvat Stjepan, svećenik — Dugo selo **Fundak Mijo** — Zagreb
Gabrać Kate — Metković

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila njima. Počivali u miru. Amen.

(Molimo dobre suradnike i suradnice, neka nam rado jave imena umrlih suradnika, da se molimo za njih i drugima ih preporučimo u molitvu. Ima suradnika, koji ne primaju Vjesnika, i za njih molimo, da nam javite, ako umru.)

POZOR! Uprava salezijanskog suradništva se preselila iz Vlaške ulice 38 u salezijanski zavod na Knežiji — Omiška ulica 2. Sve dopise molimo slati na naslov: Uprava salezijanskog suradništva Zagreb — Omiška ulica 2.

SALEZIJANSKI VJESNIK
GLASILO • SALEZIJANSKOG • SURADNIŠTVA
GOD. X. RUJAN - LISTOPAD BROJ 9 - 10

Uz mjesec sv. krunice

Listopad je. Vinogradi su dozreli, šume požutjele, polja se pozlatila. Rast je prirode zastala, beru se plodovi.

I zanimljivo! Početkom bujanja posvetila se priroda Mariji — Kraljici svibnja, a sad se opet na zatonu svojem klanja Mariji — Kraljici sv. krunice. U svibnju, kad su se pušili usjevi, zazelenjeli vinogradi i procvali voćnjaci, kršćanska su srca pjevala svete pjesme i molila litanije Majke Božje da bude priprošnjicom kod Svemogućeg Boga, od koga je svaka rast i cvast, da im blagoslovi ljetinu, a sad eto u listopadu opet se približuju Mariji da joj se sa krunicom u ruci zahvale na uslišanim molbama i iznova preporuče za nove i nove potrebe. Jest, veselo je to kad se opaža da ljudi znaju cijeniti Marijinu pomoć, da se rado Njoj utječu i da pobožno mole Njene molitve, napose sv. krunicu!

Jaka je molitva sv. krunice. Kad bismo otvorili povjesne knjige, našli bismo među znamenitim muževima ne samo srednjevjekovne Ivane Kapistrane već i moderne generale Foše koji su znali i na bojnim poljima sa čitavim bataljunima probirati sv. číslo. Znali su vrijednost ove molitve i zato su ostali jaki i neslomivi. Kraljica sv. krunice ne obara svojih štovatelja, ni kad im odanost ne uzvraća nehajem.

Vrijednost sv. krunice nije tek materijalna već i duševna. Koliko li se puta uz prvi dio kruničarske Zdravomarije ponovi i drugi: Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike... Da, moli za nas grešnike, moli za duše naše, za sadašnjost našu, moli za sretnu našu smrt... Ta i onako je naš život u toliko samo dostojan života, u koliko živimo, da sretno umremo. Smrt nam jedina daje biljeg da li smo polučili konačnu svoju svrhu, smijemo li prijeći u blažen, vječni život.

I sveta krunica nije li to jedna opetovanka koja sa svakim zrncem kuca na Marijine grudi i moli Je da nam isprosi sretan prolaz iz ovog svijeta na drugi; nije li to opetovanka koja nas osigurava po Kristovim riječima: „Kucajte i otvorit će vam se“ da ćemo zbilja nakon toliko molbi biti lako pripušteni žuđenom Spasu svome?

Na tih par misli neka nam i sv. Ivan Bosko veli koju o važnosti sv. krunice! Čujmo na primjer njegov san što ga je usnio god. 1862 dan prije Gospina Uznesenja.

„Sanjao sam“, pripovijeda sam Svetac, „da se nalazim sa pitomcima u Kastelnuovo d'Asti, na domu mog brata. Pitomci su upravo bili na odmoru kad mi se približi neki neznanac koji me pozove da pođem s njime. Pošao sam. Odveo me na jednu livadu pokraj vrta i tamo mi u travi pokaza ogromnu zmiju, kojih sedam do osam metara dugačku. Naravno, ja se vrlo prepadoh i htio sam već da bježim.

„Nipošto ne bježi," reče mi stranac, „dođi i pogledaj!"

„E, šta hoćeš", odgovorih, „da se približim toj nemani? Zar ne vidiš da je već spremna da mi skoči za vrat te me udavi?"

„Ne boj se ništa, pođi samo!"

„Jest, misliš da sam takva luda, da sam idem u pogibao!"

„Dobro, onda ostaj ovdje!" odvrati mi ovaj i udalji se. Za par časaka evo ga već sa nekim užetom u ruci.

„Na," reče mi, „prihvati ovo uže za taj kraj i čvrsto ga drži! Ja ću ga prihvatiti sa drugog kraja i poći ću na onu stranu, tako da nategnemo uže."

„A nato?"

„Nato ćemo spustiti uže na zmijina pleća."

„Ah, za volju Božju, jao nama, ako to uradimo! Zmiju ćemo razjariti, skočit će, i iz užeta bit će komadići!"

„Bez bojazni; pusti, pa ću sam učiniti!"

„Ajde, ajde, ja neću da nadrljam!" I već sam htio pobjeći, ali taj iznova navali na me i uvjeravao me da se ne trebam ničega bojati, da mi zmija neće učiniti ni najmanjeg zla, i toliko me nagovarao, da mu konačno već nisam mogao odoljeti. Pošao je na drugu stranu, nategli smo uže, i onda on svojim krajem zavitla i udari zmiju svom snagom preko glave. Zmija otskoči, poče se previjati i ispruži se da pregrizne uže koje je rani. Ali uzalud! Nije ga mogla dohvatiti, jer smo je previše sapeli k zemlji.

Pratilac mi poviče: „Čvrsto drži, stegni još jače, Bože sačuvaj, da pustiš!" Napeo sam, da su me ruke boljele. Neznanac pak skoči međutim k obližnoj kruški i priveže svoj kraj užeta za stablo; povrati se k meni, uzme moj kraj užeta i priveže ga na prozoru susjedne kuće za jednu željeznu šipku.

Zmija se savijala, udarala je glavom i repom o zemlju, htjela se spasiti, ali nije mogla. Tako se dugo borila dok joj konačno nije otpalo sve meso i ostao joj samo goli kostur. Kad je poginula, neznanac odveže uže i povijajući ga dođe k meni i reče: „Pazi dobro!", i nato baci nesređeno uže u jednu kutiju koju zatvori. Pitomci su se strčali oko mene. On opet otvori kutiju, i mi odmah radoznalo pogledasmo unutra. I čudo! To nesređeno uže postavilo se u sređen oblik koji je odavao riječi: „Zdravo, Marijo".

„Ali kako?" zapitah. „Ta ti si stavio u kutiju neuređeno uže, a sada je tako lijepo uređeno!"

„Eto", reče mi taj, „zmija predočuje đavla, a uže „Zdravomariju" ili bolje sv. krunicu koja je neprestano ponavljanje „Zdravomarije". Krunicom se, naime, uništavaju, razbijaju, protjeruju svi zli dusi."

Do ovuda don Bosko. Držim da ovaj don Boskov san nije samo neka puka mašta već je i on uz mnoge njegove sanje ono čudnovato Božje sredstvo kojim se Višnji služio, da na ovako jednostavan način otkriva tajne velikih stvari.

O, molimo rado sv. krunicu, molimo je barem sada u mjesecu Kraljice sv. krunice! Po salezijanskim zavodima ona se dnevno uzdiže u plave visine, i vjerojatno da, uz druge popobožne vježbe, krunica mnogo doprinaša da Marija tako brižno bdije nad salezijanskim kućama.

Apostolu mladeži...

Zborna deklamacija

Tumač: *(pokazivši na djecu, koja je sabrana oko don Boskove slike ili kipa. Tumač u pročelju).*

Sred njihova kraja
Zablještio je čar.

Duž njihovih cesta
Gospodin je raja
Naputio sveca. —
I..... milosti!
Oni ga smjesta
Uz sav svoj žar,
Što tinjaše još im sred duša,
Uzljubiše — prisvojiše. (stanka).
Don Bosko! (pokazavši na sliku don Boskovu)
Življenje njihova kraja,
Poslanik Božji i njihov vod.
Uvod bje moj, suština je njihova.

Djeca: *Don Bosko,*
I: *Ti si sav lijep i sav u toplini!*
II: *Osmijeh Ti leži na usnama slatkim!*
III: *Oči se sjaje pod čelom Ti glatkim,*
IV: *S lica se slijeva privlačiva ćud.*

Djeca: *Don Bosko,*
Pozdravljen u našoj sredini!
V: *Ti si sav punan u svojoj milini,*
VI: *Blag si i dobar u svetačkom ruhu,*
VII: *Brat si po srcu i otac po duhu,*
VIII: *Nosiš u sebi blagotvornu grud.*
Djeca: *Don Bosko,*
Veliki, dobri don Bosko,
Pozdravljen, pozdravljen!
Ti si bjelina na cestama našim,
Ti si vedrina u kućama našim,
Ti si življenje sveg okraja našeg.
Tumač: *Blagoslovljen Bog u svetima svojim!*

Djeca: *Bogu hvala, što si među nama.*
I: *Smrad sav sa cesta sada će proći,*
II: *Svuda iz kuća nestat će tama.*
III: *Rast i sunce k nama će doći.*
Djeca: *Bogu hvala, što si među nama!*
IV: *Koraci naši odzvanjat će moći,*
V: *Naše barake spjev pjevat će hrama,*
VI: *Jakoj budućnosti sav okraj će poći.*
Djeca: *Bogu hvala, što si među nama.*

VII: *Slava će dignut nad predgrađem glavu,*
VIII: *Razmah i sklapaj dat narav će zdravu.*
Djeca: *Čovjek u Bogu svoj naći će sklad.*
Tumač: *Poslanstvo don Boska jest veličajno!*

Djeca: *Don Bosko,*
Ti blagoslov s Božjeg si dlana,
Ti voda bit naših ćeš dana;
U Tebi nam pobjeda
I naša cvast zlaćana!
I - II - III - IV:
Mi shvaćamo kucaje Tvoje,
Mi primamo žića Tvog glas.
V - VI - VII - VIII:
Pokazuj nam smjernice svoje,
Skreći nam stope u spas!
I - II: *Mi nećemo zmaja crvenih ralja*
Da četvrti našom gramzi nam zrak.
III - IV: *Mi hoćemo sinjih, širokih dalja,*
Naš polet je sunčan, duh naš je jak.
V - VI: *Mi nećemo blata, čađi i dima,*
Čistoća, svježina mjestom nek sja.
VII - VIII:
Hm!? zašto da trulost bića nam klima,
Kad može naš život biti bez zla!
Djeca: *Ne, nitko drugi — Ti vod si naš,*
Ti ljubav naša, Don Bosko naš!

Tumač: *Periferijski sitniž u svojoj je čilosti*
Deklamovao pjesmu Apostolu mladeži.
Slava svecu Ivanu Bosku!
Svi: *Slava!*

Vrhovni general salezijanaca o ovogodišnjoj pobudi

Izgleda da je vrhovni Otac dao ovogodišnju pobudu samo djeci kad je kazao: „Po primjeru i u duhu sv. Ivana Boska sveto provađajmo veselje, odmore i zabave!“ Među odraslima rijetko će se naći koji da u ovom mukotrpnom svagdanjem životu bude veseo, da se odmara i zabavlja. Ali uistinu, premda je različan način kako mogu biti vesela i igrati se djeca, a kako odrasli, spasonosno je jednima i drugima da poduzmu sve kako bi posvetili i te časove dana. Sveti je Ivan Bosko htio da njegovi dječaci, prijatelji i suradnici budu uvijek veseli, jer je bio uvjeren da takvi mogu biti samo oni koji znaju živjeti u milosti Božjoj, t. j. u miru sa svojom savjesti.

Jedno od prvih izdanja koje je Don Bosko objavio, kad je smjestio svoje dječake u Pinardijevu kuću, bio je „Opskrbljeni mladić“ — rukovođ u pobožnosti. Uvod te knjižice — kratak i jednostavan, jasan i svjež kao voda gorskog potočića — jest jedan od temeljnih poteza u Don Boskovoj pedagogiji:

„Dvije su glavne varke kojima zao duh običava da odvlači mladež od kreposti. Prva je od njih ta, da ih uvjeri kako služiti Bogu znači provoditi ža-

lostan život daleko od svake zabave, od svakog raspoloženja. Ali nije tako, dragi moji dječaci. Ja hoću da vam pokažem način kršćanskog života koji će vas veseliti i koji će vam pokazati koje su prave zabave i prave ugodnosti, tako da i vi možete reći s Davidom: »Služimo Gospodinu u veselju«. To je svrha mojih riječi: poučiti kako se može služiti Gospodinu i biti uvijek veseo.

Dragi moji, ja vas ljubim od sveg srca, i dosta mi je da znam da ste djeca, pa da vas sve više ljubim. Naći ćete mnogo pisaca koji su daleko kreposniji i učeniji od mene, ali ćete teško naći nekog koji vas ljubi u Isusu Kristu više od mene i koji više od mene želi vašu pravu sreću. Ljubim vas, jer vi nosite u svojim srcima riznicu kreposti. I ako je budete nosili, uvijek ćete imat sve, a ako je izgubite, bit ćete najnesrećnija i najbjednija bića na svijetu.

Neka vam Gospodin dade da dugo živite srećno, i neka uvijek bude vaše najveće bogatstvo sveti strah Božji, pa će vas Bog obasuti nebeskim milostima u vremenu i u vječnosti."

Eto tajne Don Boskove sreće: sveti strah Božji. „Hoćete li da budete uistinu veseli?" — čini nam se da pita sa svojim dobrodušnim smiješkom — „nemojte vrijeđati Gospodina!"

Don Boskov naš sadašnji nasljednik, misleći na tu svetu očinsku preporuku, poziva da razmišljamo o tome kako se treba i može zabavljati sveto. Ova će misao sigurno biti neshvatljiva onima koji se ne znaju zabavljati, a da ne prekrše sveti Božji zakon. Ali nama kršćanima — katolicima, nama je posve jasno i o tom nema nikakve sumnje, jer nas uvjerava iskustvo, da je prava radost samo u poštenim, čestitim zabavama. Prava radost niče iz dubina duše i prosijava cijelo naše biće kad dođe do izražaja ravnoteža između naših želja i njihovih ispunjenja. Sjetimo se kojeg veselog trenutka iz svoga života: jednog dobrog čina nagrađena smiješkom naših roditelja ili koje drage nam osobe, jednog teškog posla koji smo svršili i dobili za njega nagradu, jedne dobre ispovijedi, kojeg lijepog obiteljskog blagdana koji nije zamračio nijedan oblak... U svim takvim časovima mi smo osjetili zadovoljstvo, jer smo učinili dobro djelo i vidjeli njegov uspjeh.

Ali, ako nadođu mutni elementi, pa nam uzbude želje koje su protivne našoj dužnosti, čuvstvo se sreće zamuti zbog počinjena prekršaja. Svaka zloupotreba osjetila, svaka zloupotreba naše slobode i volje ostavlja u našoj savjesti poslije izvršena djela grižnju, gorčinu pa i gnušanje nad samim sobom. Zato Don Bosko tako očinski žudi da se njegovi dječaci brinu za tu sreću koja je u ispunjavanju Božjih zapovijedi. A kako ga je divno razumio njegov anđeoski učenik časni Dominik Savio, kad je mogao kazati drugovima: „Mi, koji smo ovdje u Don Boskovoj školi, moramo se posvetiti time da budemo uvijek veseli." — Divna li dječaka! Kad je sveti Petar u ime svih apostola priznao Isusa Sinom Božjim, reče mu Isus: „Nije to tvoja misao ni tvoja riječ, Petre, nego ti je to moj božanski Otac objavio." — Ako se smije malo isporediti s velikim, — premda u redu milosti ništa nije maleno — onda bi Don Bosko također mogao reći Saviju: „Nisi ti sam svojim razumom dokučio da je svetost u veselju, nego te je nadahnuo sam Gospodin, Onaj koji je pripravio sebi slavu i hvalu iz usta djece i dojenčadi."

Svetost se dakle prema Don Bosku sastoji u tome da budemo uvijek veseli i obratno — da budemo uistinu i uvijek veseli, treba da živimo sveto.

Bit će dobro da promotrimo život dječaka i salezijanaca u prvom oratoriju sv. Ivana Boska, onda kad je Svetac svaki zalogaj kruha morao da isprosi, a skupljao je sve više oratorijanaca i bez počinka je dograđivao oko Pinardijeva potkrovlja.

Najnevjerojatnije stranice romana nijesu ništa prema čudnovatom spletu

činjenica u životu sv. Ivana Boska, osobito kad je stvarao svoju Obitelj od g. 1846 — 1868, dakle od katehiziranja na Filipijevoj livadi do veličanstvenih propovijedi pod kupolom svetišta Marije Pomoćnice. Već dvadeset godina piše naš biograf o tome u osam svezaka od po osam stotina stranica, i to izabire iz Don Boskova života samo najvažnije držeći se istorijske kratkoće! Tu je sabran sav čudesni Svečev rad koji nam u divnom šarenilu boja iznosi i razvija sve blago njegova uma i srca, sve njegove fizičke snage, njegovo odgojno i apostolsko umijeće, njegovo gospodovanje nad samim sobom i njegovu razboritost, kojom je znao pridobiti uvijek novih suradnika, kojom je okretno — upravo čarobnjački — svladao sve zapreke, kojom je osvajao srca svih onih što su mu se približavali, i kojom je sam kamen pretvarao u svježi kruh da njime nahrani svoje nemirne orliće.

Ali ti su orlići bili uvijek gladni i žedni, uvijek živi kao živo srebro; bili su male skitalice, sakupljene iz svih mračnih kutova ili s ulica u kojima žive samo beskućnici. I da ih zadrži i onda odgaja, trebalo im je dati nešto lijepo i dobro. Pa šta im je dao Don Bosko?

Neka dođu roditelji koji nikako ne uspijevaju da zadovolje neiscrpljivo vrelo voljica i željica svoje dječice, nego što im više pružaju to oni postaju nezasitniji! Neka dođu i vide kako Don Bosko stvara iskreno veselje u tolikim generacijama mladića i dječaka, između kojih je izabrao i svoje najbolje suradnike kao Don Ruu, kardinala Kaljera, monsinjora Lazanju, monsinjora Kostamanju, Don Uniju, Don Balcolu, Don Čerutija i sav onaj nebrojeni niz prvih salezijanaca.

U zimska jutra — kako je pričao

Sa Internacionalnog Kongresa Krista Kralja u Ljubljani: *Iza svete mise na Stadionu, gdje su se vršile sve manifestacije, kard. Hlond blagosilje vjernike.*

Don Rua — kad su htjeli da se umiju, morali su otvoriti prozor na krovu, dohvatiti s krova snijega, otopiti ga toplinom svojih ruku da dobiju malo vode i operu lice. U vrčevima, naime, i u umivaonicima pretvorila se sva voda u jedan komad leda!

Dan je dakle tako počinjao veselo osvježavanjem tijela. A u crkvi su se zatim brzo otapala srca u naizmjeničnom moljenju i pjevanju. Sve je bilo radosno, jer je i Don Bosko sjedio svako jutro u ispovijedaonici, okružen četicom malih pokornika, veseo i pun očinske ljubavi, makar to bilo i iza neprospavane noći koju je proveo kraj svog pisaćeg stola.

Izlaz na doručak bio je tipičan: jedna košara kvasnog kruha i jedan dugi beskonačni niz dječaka koji su primali svoj obrok, brzo ga jeli da ne izgube ni časak vremena, jer su odmah počimale igre, ili su trčali da se ogriju uza zid, kroz koji je prolazio dimnjak podzemne kuhinje. Ko je mislio tada na bijelu kavu? Ko na kruh s maslacem, na prismok? — Da, bilo je i prismoka jednom na mjesec — poslije vježbe za srećnu smrt. Vidite kakve je originalne ideje imao sv. Ivan Bosko! Kad su njegovi dječaci mislili s njim na smrt, onda ih je nagrađivao nareskom salame, tankim doduše tananim, da se je kroz njega vidjela bazilika, ali je to toliko razveseljavalo srca dječaka i činilo im i duhovni život nekako privlačivijim i lakšim, pa su s više teka pristupali sv. sakramentima i radije se vježbali kako će dobro umrijeti.

A iza toga — igre, zabave, trčanja i skakanja, buke i galame na sva grla! Na sportskim igralištima ima tako malo igrača, a toliki broj gledalaca! A u oratorijskom dvorištu svi se igraju — i klerici i svećenici, pa čak i Don Bosko u svojim pedesetim godinama, a nema ni jednog gledaoca!

Ova rastresenost, ovo skoro razuzdano veselje bilo je u Don Boskovim rukama mjerilo ćudorednosti njegovih dječaka, cement u njegovoj odgojnoj građevini, jasno zrcalo u kom se je odražavala i najskrovitija dubina dječakove duše, čuvar koji je predusretao svaki nered, koji je odmarao um i osvajao srca.

U veselju na dvorištu imalo je svoj korijen veselje u radu — u školi i radionici. Dječaci su zavoljeli rad, vršili ga veselo i natjecali se u njemu, jer su se od vremena do vremena dijelile i nagrade, a uvijek se je radilo pod budnim okom odgojiteljevim. Rad je bio oživljen i produhovljen mislima na Boga koji je postavio rad kao neophodni uvjet života.

Rad i molitva u svetom veselju — to je život u oratoriju sažet u tri riječi. Rad i molitva u veselju, tako da nema vremena ni misliti na neizbježive neugodnosti, što ih nosi sa sobom život siromaha koji nemaju što jesti ni u što se obući, ali koji su zadovoljni sa svojim položajem. A ko je zadovoljan, taj je sretan.

Učimo se u toj školi! Učimo se da živimo veselo i sveto!

U zamršenom traženju kako da zadovoljimo svoju djecu, bilo u obitelji bilo u odgojnom zavodu, nijesmo li možda izgubili kraj od klupčeta? Ne nastojimo li možda više da zadovoljimo njihova pohlepna i nezasitna sjetila, njihovu razuzdanu znatiželju, pretjerani i pogibeljni nagon da se oslobode svake stege i odvisnosti, mjesto da im zadojimo dušu božanskim zakonom, ljubavlju prema jednostavnosti, plemenitosti i čvrstoći značaja, čvrstoći koja se sastoji u potpunom vladanju nad samim sobom? Zar čekamo 20 godina da onda naučimo svoje sinove disciplini i samoodricanju kad dođu pod vojnu stegu ili kad ih tvrdoća života stane čeličiti i učvršćivati njihove slabe kosti?

O, kada ćemo shvatiti koliko su zla nanijele one nesretne Rusoove odgojne teorije koje ne idu za poštovanjem dječje slobode, nego za zadovoljenjem njihovih nastranih nagona i sklonosti na grijeh i razuzdanost?! Kada ćemo popraviti kvar, koji su one prouzrokovale; kada ćemo se vratiti mudroj kršćanskoj pedagogiji koja štiti

dijete od izopačenosti ograđujući nježnu biljčicu plotom i nasipom, podrezujući joj suvišne grančice izrasle na pogrešnom mjestu?!

Tri uzora

(Nastavak)

Mihovil Magone

Kad je umro časni Dominik Savio, iste godine dođe u jeseni u oratorij dječak po imenu Mihovil Magone. Njegov je dolazak u oratorij bio vrlo jednostavan — točno po Don Boskovu načinu: Don Bosko ga je našao kraj stanice Karmanjole gdje je s drugim dječacima kao njihov vođa pravio graju do neba; približio mu se i u nekoliko nježnih pitanja saznao da je siroče bez oca, majka da služi okolo, a on se skita po ulicama. Bilo mu je trinaest godina. Don Bosku se odmah svidi dječakova otvorenost i ćud, pa uočivši sve pogibelji koje prijete vremenitoj i vječnoj propasti toga derana, pozove ga u oratorij. Tamo mu je dao da uči, jer je dječak bio bistar.

Nije prošlo nego nekoliko dana, već ga Don Bosko upita što on otprilike misli o svojoj budućnosti, što bi htio da bude. Mihovil smjesta odgovori:

— Ako jedan deran može postati toliko dobar, da može biti svećenik, ja bih htio biti svećenik.

Don Bosko mu nato reče:

— Dobro, vidjet ćemo što će znati da učini jedan deran! Da li ćeš biti svećenik ili što drugo, to će ovisiti o tvom napretku u nauci, o tvom ćudorednom vladanju i o znakovima kojima ćeš pokazati da si zbilja pozvan u svećenički stalež.

Don Bosko je običavao da svakom novom omladincu dade — a da ovaj to ne primijeti! — jednog anđela čuvara, jednog sigurna druga koji ima da stalno pazi na njega, da ga nikad ne pušta s vida. Ali koliko je strpljivosti morao imati Mihovilov anđeo čuvar, da ga otrgne od izvjesnih razgovora, da ga oduči od nekih ružnih riječi i od svađanja sa svakim!

Za vrijeme odmora Mihovil je bio kralj dvorišta. No, to je potrajalo svega koji mjesec dana. A onda se najednom promijenio. Više se nije igrao, a nekad su ga vidjeli tužna i zamišljena ili čak gdje plače. Okolina ga je pobijedila. Don Bosko, koji je potajno sve pratio, zove ga jednom k sebi:

— Šta ja to vidim?! — reče mu — Jesi li ti onaj slavni general Magone Mihovil, vođa cijele one bande iz Karmanjole? Pa kakav si ti general, kad više nisi u stanju da kažeš što te boli u duši?

Poslije nekoliko pitanja i odgovora zaključi Mihovil otsječeno:

— Ukratko — uznemirena mi je savjest.

Vrlo dobro! Don Bosko je to i čekao. Svjetovao mu je bez otezanja, neka se pripravi za dobru svetu ispovijed. Ohrabreni se mladić ispovjedio još iste večeri samom Don Bosku. Od toga časa milost Božja, koju je dobivao u čestom primanju svetih Sakramenata, preobrazila je njegovu narav. Imao je mnogo muke dok je uspio da zauzda naglu ćud koja bi planula ni za šta. Ali je ipak ustrajnom borbom uspio toliko, da je postao pravi anđeo mira među drugovima.

Što je više napredovao u dobru, to je više shvaćao, koliko mu je dobročinstvo učinio Don Bosko, pa mu je srce bilo puno duboke zahvalnosti prema tom najvećem dobročinitelju. Predao je svoju dušu posve u njegove ruke i u njegovoj je školi naučio osobito da sve više ljubi Blaženu Djevicu Mariju, da često prima svete sakramente i da čini dobro drugima onako kako je njemu učinio sv. Ivan Bosko.

„Sve je to — piše Don Bosko — vršio u svagdanjem životu veselo, prostodušno i bez pretjeravanja, tako da su ga svi voljeli i štovali. A zbog svoje

živahnosti i lijepa ponašanja bio je upravo idol drugova za vrijeme odmora."

Patio je mnogo zbog sjećanja na svoj prošli život. Bujna mu je mašta stalno dovodila pred oči stvari koje su prijetile anđeoskoj kreposti sv. čistoće i kočile njegovu dobru volju. Ali u oratoriju je pouzdanje u Don Boska bilo sigurno sidro spasa.

— Evo ti, čitaj i čini što pročitaš — reče Don Bosko jednog dana Mihovilu pružajući mu ceduljicu na koju je napisao:

„Pet savjeta koje je sv. Filip Neri davao mladićima da sačuvaju krepost sv. čistoće: bježi od zla društva, ne postupaj prenježno sa svojim tijelom, izbjegavaj besposličarenje, mnogo moli i često primaj svete sakramente osobito sv. ispovijed."

Osim toga Don Bosko mu je još i sam da neke savjete prema njegovim individualnim potrebama, savjete koje je Mihovil u svom rječniku zvao: „žandarima čistoće".

Što se tiče nježna postupka s tijelom, dječak je od tog časa preduzeo da će neprestano činiti pokore. Tako na pr. g. 1858 htjede da se za vrijeme devetnice Bezgrešnoj Djevici odrekne doručka svakog jutra. Ali mu to Don Bosko zabrani i odredi mu da mjesto toga svaki dan moli jednu kratku molitvu. To je Don Bosko učinio zato što je Mihovil mnogo i savjesno učio i tako trošio znatno svoje sile. Položio je u jednoj godini prvi i drugi razred gimnazije.

Promisao Božja često iznenadi ljude. Tako je bilo i 19 januara 1859. Nenadana i žestoka bolest skrši za dva dana zdravu i snažnu stabljiku ovog mirisnog cvijeta u Don Boskovoj bašči. Zaklopio je svoje nevine oči u prisutnosti Don Boskovoj, potpuno svijestan i s nadnaravnom vedrinom duše.

Drugovi su gorko plakali za njim. Govorili su među sobom: Magone je već sa Savijem u raju." A Don Bosko piše: „Ne znam, kojim imenom da nazovem smrt Mihovila Magonea, ako ne slatkim snom u kom se duša oslobođena svih patnja ovoga života zanese u blaženu vječnost."

Svaka stranica malog Mihovilova životopisa, koji je napisao sam sv. Ivan Bosko, odiše privlačivom jednostavnošću koja upravo opčinjava srca malih čitatelja i budi u njima živu želju za nasljedovanjem.

(Svršit će se)

Učiteljica katekizma

Blažena je Marija Macarelo bila skromna ličnost bez ikakve naobrazbe, ali žena zdrava suda i plemenita srca. Svoju je djelatnost razvila u suradnji s velikim apostolom modernoga doba i svojim odgojiteljem, sv. Ivanom Boskom. Njegova je misija bila — kako je poznato — sakupljati dječake, osvojiti njihova srca, poučiti ih u kršćanskom nauku i odgojiti ih u ljude vjere i praktičnog kršćanskog života.

Marija Macarelo naučila je isti taj rad i njemu se posvetila.

Dok je kao djevojčica polazila s ostalom djecom k župniku na vjeronauk, imala je jednu svetu težnju: biti prva! Kad su se održavala natjecanja u katekizmu, govorila je:

— Neću da zaostanem ni za kim! Ne bojim se dječaka, sve ću ih nadmašiti!

I često je župnik pohvalio njezinu točnost, ustrajnost u učenju i pažljivost, kojom je pratila i pamtila svaku riječ.

Rano je počela da poučava u vjeri djevojčice, i naročito je bila marljiva s onim najmanjim. A kad je postala poglavaricom redovničke družbe, „budno je pazila kako njezine sestre tumače kršćanski nauk", i vrlo se je brinula da se same što više, što bolje vjerski naobraze. U tome je — kako uvjerava jedna sestra — bila tako velikih zahtjeva, da nije htjela pripustiti redovničkom oblačenju nijedne djevoj-

ke koja nije znala vrlo dobro vjeronauk. A druga sestra kaže: „Strogo je od nas tražila da svu svoju brigu posvetimo tome, kako bismo što bolje upoznale istine sv. vjere, da tako budemo kadre podučavati druge ovdje ili u misijama, ako koja bude išla tamo.“

I na smrtnoj je postelji s velikim žarom i upornošću govorila:

— Učite katekizam! Ne dajte da se djeci pričaju nekakve fantastične priče, nego pravi katekizam!... Ne konference! Katekizam... treba da bude samo katekizam...!

To je bila njezina oporuka sestrama, to zadnja majčinska uspomena. I to treba da bude temelj odgojnog sistema Kćeri Marije Pomoćnice, misao vodilja u njihovu radu.

Uistinu mudra preporuka! Učenje katekizma ne smije da služi za to da se na neki način djeca uposle, ne smije da služi za to da im se samo kaže jedna dobra riječ ili da se kao pričicom zauzda dječja nestašnost, živost. Ne, ništa od svega toga! Nego treba da bude pravi katekizam t. j. sistematska, postepena i redovita vjerska pouka koja će biti u stanju da potakne učenice na dragovoljan, ustrajan i snažan studij vjere.

Bl. Marija Macarelo

Tako je dubok i pametan nauk, koji nam je ostavila u zadnjem svom govoru bl. Marija Mazzarello, ponizna i velika učenica sv. Ivana Boska, mudra i vjerna izvršiteljica svih uputa velikog odgojitelja koji je po Božjem nadahnuću sav svoj život posvetio kršćanskom odgoju mladeži.

Mudra izreka

„To su matere koje imaju barem jednu svećeničku dušu“ Rene Bazin.

Majka Sarto, seljakinja, bila je sveta majka svetog pape Pija X. Bilo je kad je Pijo X postao biskupom od Mantove. Dan iza posvećenja posjetio je na domu majku koja je bila na smrt bolesna. Stupio je u sobicu odjeven u ljubičastu biskupsku odoru i na prsima sa zlatnim biskupskim križićem. Pristupi krevetu blijede matere, zagrli je i pruži joj svoj biskupski blagoslov. Nato joj pokaže svoj biskupski lanac te joj reče:

„Gle, mama, kako je lijep!“

Siromašna seljakinja izvuče ispod pokrivača svoje navorane ruke i pokaže mu ispucane žuljeve koji su svjedočili o mukama i naporu što ih je kroz život snosila. Pogleda sina suznim očima te mu reče:

„Josipe, sinko moj, ti ne bi imao taj lijepi lanac, kad ja ne bih još prije tebe zadobila ovaj srebrni lanac. Pepi moj, uvijek sam ti rekla i opet ću ti reći: — Služi dobro svome Gospodinu Bogu, sve drugo ne vrijedi ništa!

To su matere koje imaju barem jednu svećeničku dušu!

A mama Margarita, majka don Boskova?!

Tko ne pozna njezina imena? Tko je prošao kroz Turin i svratio se u

matičnu kuću salezijanaca, pa nije ostao pred glavnim ulazom pun misli i duboko dirnut promatrajući ploču koja ovjekovječuje lice Boskove udovice i nosi natpis „Mama Margarita"?!

Da, ona je to! Između sviju svećeničkih majka jedna od najsvjetlijih majki!

Jednog dana pohodio ju je njezin sin Ivan Bosko. Mislio je tada stupiti u franjevački kolegij. Tek jedna ga je pomisao mučila: „mama će ostat sirota sama, pustit ću je bez ikoga." Ali kakav li je dobio odgovor kad je otkrio svoju namjeru!

„Ivane, idi, idi," rekla mu je majka, „ja ću već nastojati da ti ne budem ni najmanja zapreka za zvanje, ako je ozbiljno. Što ti misliš? Jedino što dolazi u obzir, to je spas duše. Naš velečasni gospodin župnik htio je da te ja odvratim od tvoje nakane obzirom na moje stare dane. A zašto? Sirota sam se rodila, kao sirota živjela, a i umrijet ću siromašno. Ne brini se zato ništa za moju budućnost. Od tebe ne očekujem i onako ništa. No, jedno si zapamti: — Da i ti postaneš kada bogat, što Bože sačuvaj, nikada ni koraka ne bih učinila pod tvoj krov."

To su matere koje imaju barem jednu svećeničku dušu!

Don Bosko i kršćanska majka

Najomiljeniji omladinski svetac sigurno je sv. Ivan Bosko. Mladež ga štuje kao svog prijatelja i druga, privržena mu je svim srcem i dušom. Jest, i istina je! Don Bosko si je osvojio mladež, On je njihov pravi prijatelj. Još za života, kadgod bi se nalazio među omladinom, uvijek bi nastojao da se prilagodi njihovu mišljenju, da bude njihove živosti i da ih razveseljuje i zabavlja prema njihovim godinama.

A ima li taj omladinski Svetac štogod privlačiva i za današnje gospođe, a naročito za majke; ima li što da i njima veli, da im dade kakve upute? Mislim, da!

Majci je Bog dao najdragocjenije i najdraže što je mogao dati: dao joj je dijete. Odabrao ju je da postane čuvaricom tog djeteta, da bude njegovom voditeljicom, i da dijete ima u njoj živi primjer kako da se snalazi u životnim prilikama ne samo tjelesno već i duševno. Majka je zrcalo dječinje duše. Ona je dala izraz Stvoriteljskoj volji Božjoj kad je porodila dijete iz svoga tijela, iz svog života. O majko, shvaćaš li dostojanstvo koje ti je dano? Shvaćaš li da trebaš u tjelesnu ruhu odijevati besmrtnu dušu čija se vrijednost ne da usporediti ni sa ikojim blagom cijeloga svijeta?! O blaženo materinstvo, visoke li odgovornosti!

Život je kratak, ali može da dugo sja. Znaš već da snosiš odgovornost za dušu svog djeteta. Njegova bol je i tvoja bol, njegova radost tvoja radost, a što, ako sada i njegovi grijesi isto su i tvoji grijesi? Ti snosiš odgovornost pred Stvoriteljem u svakom obziru. Znaš li da dobar i svet

život tvog djeteta zahtjeva da je i tvoj život pun dobrih i svetih odlika? Jesi li već čula da su svi sveci imali i svete matere? Zato, majko, nastoj da valjano odgojiš svoje dijete, da i ti znaš dobra načela u pitanjima odgoja! Imaš dosta uzora, naći ćeš uvijek dobrih uputa.

Hoćeš li u odgoji pravim putem, idi pravo i iskušaj put! Misli na odgojna načela naše svete crkve, misli na njezine svece, ne zaboravi sv. Ivana Boska! Da, upravo On će ti pomoći u pitanjima odgoje, On koji je najbolji i najnoviji odgojni ideal!

Bit će jedno stoljeće pred našim velikim vremenom. Nadaren svetim, duhovnim darovima i sa čudesnim snagama ojačan i od Boga poslan, stvorio je Don Bosko nov sistem koji je zapustio pokoljenjima da se po njem preporodi novi, Božji rod.

U provađanju svog novog sistema mašio se Don Bosko smjernica što ih je dobio još kao devetgodišnji dječak jednim još za tada neshvatljivim snom. U tom mu je snu bilo na slikovit način prikazano da se mladež ne pridobiva batinom i strogim načinom odgoje, već ljubavlju i nježnim postupkom, da mladež treba naučiti da zamrzi grijeh, a kreposti da uzljubi.

Taj novi sistem zove se predusretni ili preventivni način odgoje. Čujmo par riječi samog svetog Ivana Boska, šta on misli o ovom sistemu! „Kod preventivnog sistema treba", veli Svetac, „da se uz ljubav spram krepostima i mržnje prema grijehu ulije mladićima u srca sveti strah Božji koji ih neka rukovodi kod svakog njihova čina i postupka. Po tom se sistemu pitomac opominje i očinski upravlja svagda i svagdje; nastoji se svim sredstvima, što ih kršćanska ljubav pruža, da se ukloni zlo ne iz ljudske bojazni, već iz savjesti i kršćanskog uvjerenja. Kod devedesetorice pitomaca posve je uspješan ovaj metod odgoje, dok kod druge desetorice mnogo povolnije djeluje, nego ikoji drugi uzgoj."

Posjeduje li majka još i povjerenje svoga djeteta, tad imade siguran i uspješan temelj za dobar odgoj. Odgajajmo djecu bez roditeljskog straha, sa Božjim strahom i povjerenjem spram majke i oca! Kako je don Bosko postizavao taj temelj — povjerenje, može se jasno razabrati iz slijedećeg primjera.

Godine 1858 pozvao je kardinal Tosti don Boska u zavod St. Mihael da tamo održi jedan govor ondašnjima pitomcima. Kad je don Bosko stigao, odmah je opazio da su pitomci zatvoreni i da se rado klone svakog susreta sa pretpostavljenima. Don Bosko pokaže kardinalu ta nepovjerljiva lica dječaka i reče: „Vidite, Eminenca, nemoguće je dječake odgajati, ako čovjek ne posjeduje njihova povjerenja."

„A kako se pridobije povjerenje?"

„Tako da im se približimo, njima se prilagodimo i postanemo maleni kao i oni. Hoćete li da učinimo koji pokus? Gdje se može ovdje u Rimu naći oveća skupina dječaka?"

„Na pučkom trgu", odvrati kardinal. I doista! Ondje nađoše skupinu dječaka koji su se natjeravali amo tamo. Don Bosko sađe s kočije te im se približi. Kad ga mladići spaziše, razbjegoše se na sve strane. On ih ljubezno pozva natrag, dade im malen darak, propita se o njihovim roditeljima, zapita ih što su igrali i nagovori ih da ponove igru. Kad su dječaci iznova zaigrali, i sam je počeo da s njima igra. Za čas sve se već vrtjelo oko veselog svećenika koji nije tako stroga lica kao što su tada bili drugi — janzenistički svećenici. Kad se rastavljao od njih, svi su ga slijedili sve do kočije kardinalove koji je bio sav izvan sebe od zadivljenja.

Don Bosko znao bi češće reći: Vjera i razum to su dva stupa mog odgojnog sistema. Ja mnogo važnosti polažem na mladenačko povjerenje. Vjera su uzde, razum vojke, a strah Božji je bič. Ljudski obzir ubija svaki odgoj. Sav je sistem na riječima sv. Pavla: Ljubav je strpljiva,... sve snosi, vjeruje sve, trpi sve (Kor. 3, 4 - 7).

Vjera i razum dva su glavna temeljca. Zadaća je majke da vjerski

upliva na dijete i odgaja ga već od prvih njegovih misli. Majko, ti si dužna da uvađaš nepokvarenu djetinju dušu u tajne naše vjere! Dužna si svoje dijete snabdjeti ne samo ljubavlju prema sebi već mnogo više ljubavlju prema Kristu.

U taj jednostavan, na kršćanskoj ljubavi utemeljen odgojni sistem nadodao bih još samo četiri stvari: veselje, obiteljski duh, slobodu djeteta i, razumljivo, pažljivi i ljubezni nadzor. Veselje nastane iz praktičnih primjena osnovnih stvari. Dijete treba

Kardinal Hlond odlazi sa Rakovnika

da se u slobodnom vremenu naskače, naviče i natrči. Jedine su granice pristojnost i zdravlje.

Budi i sa većom djecom opet dijete, udubi se sasma u njihovo shvaćanje i nastoj biti dušom svega! Ovdje se još ispoljuje i obiteljski duh koji s predusretnim postupanjem omogućuje da se bez policijskih vještina ispravljaju pogreške. Mora da nestaje duboki razmak između ozbiljnih roditelja i živahne djece. Sav saobraćaj treba da se kreće u domaćem tonu, ali bez opuštanja potrebite auktoritete koja, jasno, u svakoj obitelji treba da bude. Veseli, dobro pripravljeni blagdani, koji odišu toplim dahom skupnog raspoloženja, okrunjuju ove veze. Zajednički izleti podižu zajedničke osjećaje i daju utisak srdačna, društvena duha.

Djeca nikad ne smiju u majci vidjeti samo nadzornika. Čim je malo živahnija igra, pa makar se djeca i u igri štogod zavade ili pobiju, nije odgojno za majku da odmah rasuđuje šibom u ruci. Mnogo bolje će učiniti, ako prihvati igru te sredi razmirice koje su nastale poradi kakve male neotesanosti. Nijedna mati neće pogoditi pravednosti djetinje duše koja na svoj osoben način misli i sudi.

U odgoji djece važno je da djeca uvide svoje pogreške. Uzmimo primjer: — Ivica je oteo Liziki njene lutke i načinio iz njih vojnike. Svrstao ih u dvojne redove. Bili su na vježbalištu. I upravo kad je zapovjednik korio nekog nezgrapnog vojnika, došla je Lizika. Počela je plakati, jer joj se baš taj lutka-vojnik najviše sviđao. Htjede da ga oslobodi iz redova surova kapetana, ali Ivica se usprotivi i nastane prava borba. Dotrči mama i održi Ivici pošteno predavanje. No dječak je počeo da odvraća: „Oho, a Lizi ništa? Ko da ona nije prva počela!... Znam, Liza je uopće sve, a ja ništa. Svagdje je pretpostavljaš, i ja sam jedino svemu kriv."

Što da sada učini majka? Da prilijepi Ivici ili Lizi, ili možda obadvo-

jici sa svake strane po koju? Možda će otići napolje da u Salamonskoj mudrosti izmisli pravednu kaznu? Što, što da uradi?

Pitam te, katolička majko, kako bi ti postupala u tom slučaju? Reći ćeš možda da su to sve malenkosti, da je tu još prerana, a i sporedna odgoja mu se Lizika pričinjavati tako zlobnom, uvijek gorom i gorom. No možda to sad opet ne bi Liziki bilo pravo. Prigovarat će da joj je sad Emica bolesna. Tada neka Ivica bude liječnik, i Ema će ozdraviti. Ovdje će biti bolnica gdje stanuje liječnik, sestra bolničarka... i eto već nove živahne igre!

Na Kongresu Krista Kralja bio je prisutan i bugarski biskup mons. Kurtev; desno kineski biskup mons. Čeng.

u takvim sitnicima. Doista?! Ne počinje li već odgoja kod djece i dojenčadi? Kakva li će to biti sporedna stvar, ako tvoje dijete dođe vremenom pameti i uvidi učinjene prošle nepravde, ako će početi i ono da drukčije misli? Kako bi, dakle, riješila Ivičin i Lizikin slučaj? Čuj! Ne bi li bilo bolje da dokažeš Ivici kako jako Ijubi Lizika svoje lutke, i kad su one u krevetiću da spavaju, treba ih pustiti na miru neka se dobro ispavaju. Ivica će biti barem na pola smiren i neće

— „Kad bih ja imala za to vremena... ali tako...", reći će mi koja mati. Katolička majko, Bože ne daj, da ti kad uzmanjka vremena za odgoj tvog djeteta, da bi se kasnije morala pokajati: — „Jest, mogla sam prije..." Imaj uvijek vremena za svoje dijete, traži vazda nove i nove načine kojim ćeš se poslužiti.

Znamenito pomoćno odgojno sredstvo po salezijanskim zavodima je i tako zvana „Laku noć". Sastoji se iz kratkog ravnateljevog nagovora o

kojem vjerskom ili drugom dnevnom događaju, a završuje se kakvom vjerskom misli uz uzajamni pozdrav: „Laku noć". Posljednje su misli: Bog i vječnost.

Ja sam mišljenja da se čita i koja knjiga po našim kućama za blagoslov naše djece. Vrlo bi bilo korisno da majka poslije večernjih molitava štogod slična pripovijeda: Danas sam u novinama našla da je dvoje djece otišlo na led, međutim dok su im roditelji to zabranili. Kad su se oni najljepše sklizali, iznenada pukne led i eto ih u vodi. Da ih nijesu spasili njihovi Anđeli Čuvari, bili bi završili pod ledom i nikad ne bi više vidjeli svojih roditelja. Budite zato uvijek dobri i marljivi i rado se molite Anđelu Čuvaru.

Vrlo je potrebno da djeca uvide od kolike je važnosti to što ona pripovijeda i što od njih traži.

Važno je također da otac nije u obitelji tek stroga ličnost koja samo kažnjava, već mnogo više osoba koja blagim načinom postizava sve što hoće. Riječi: Čekaj samo, već će doći otac... loše su i nisu ni najmanje odgojne. Kazne treba da se sve više izbjegavaju. Zatvori i otkid hrane nikad se ne smiju upotrebljavati! Opomenuto dijete neće oboljeti, dok nerazumno kažnjeno, i još bez polučene svrhe, može da povuče zle posljedice. Kloniti se treba svakog ogorčenja i osvete. Ozbiljnost očeva i žalostan pogled majčin više će koristiti, i kod veće djece, nego tjelesna kazna.

Sve se ne može reći u ovih par redaka što je potrebno reći. Ipak je najvažnije razjašnjeno. Iz tih nekoliko misli moći će i katolička majka da upozna kako je važan i potreban za nju don Bosko i njegov odgojni sistem. Taj svetac uistinu zaslužuje da ga se sve više proučava i što bolje upozna.

Don Boskov san o misijama

God. 1886 sanjao je sv. I. Bosko u Barceloni da se nalazi u visokoj i mirnoj šumi, i da najedanput čuje veliki žamor bezbrojne djece koja mu s velikom bukom hite ususret.

— „Tako smo te dugo čekali, tako smo te dugo čekali, a sada si ipak došao: sad ćeš ostati kod nas i nećeš pobjeći.

Sv. I. Bosko uznemirio se i evo — piše don Viljeti koji je čuo od Sveca pripovijedati o snu — „neizmjerno stado jaganjaca koje je vodila Pastirica i koja je razdijelila mladiće od stada, i jedne metne na jedno, a druge na drugo mjesto", stupi k sv. I. Bosku te mu reče:

— „Gledaj što te čeka?"

— „Da, vidim!"

— „Dobro, sjećaš li se sna kojeg si sanjao kad ti je bilo deset godina?"

— „Odviše sam umoran, ne mogu se sjetiti."

— „Dobro, dobro," — odgovori Pastirica — „misli i sjetit ćeš se."

I kada su došla djeca k sv. Ivanu Bosku, reče mu:

— „Gledaj sad s ove strane, na-

pregni svoje oko, i napregnite ih i vi i čitajte, što je zapisano..."

— „Dobro, reci mi što vidiš?"

— „Vidim" — reče Svetac — „vidim gore, onda mora, nato humke i opet planine i mora."

— „Čitam" — reče jedan mladić — „Valparaiso (Čile)."

— „Ja, opet" — reče drugi — „Santiago (Čile)."

— „A ja" — upadne treći — „ja čitam i jedno i drugo."

— „Veoma dobro," nastavi Pastirica, „idi s ovog mjesta i imat ćeš putokaz, kako i koliko moraju salezijanci raditi u buduće. Okreni se sada na drugu stranu — šta vidiš?"

— „Vidim brda, humke i mora!" — usklikne sv. Ivan Bosko. I mladići napregnuše oči i zaklikću: — „Čitamo Piking! (Kina)."

I vidio je Svetac veliki grad kraj rijeke, preko koje su bili veliki mostovi.

— „Dobro," reče Gospođa koja je bila kao njihova učiteljica; „a sada gledaj iz skrajne točke na najskrajniju točku, iz Pekinga na Santiago; gledaj u sredinu Afrike i imat ćeš pojam, koliko moraju da rade salezijanci."

— „A kako?" — reče sv. I. Bosko, — „kako ću to sve učiniti? To je veoma daleko, krajevi nemogući, a salezijanaca malo."

— „Ne uznemiruj se: sve će to tvoji sinovi učiniti, sinovi tvojih sinova."

— „Ali", upozori sv. I. Bosko, „gdje ću smoći toliko ljudi?"

— „Dođi i vidi. Vidiš li pet stotina salezijanaca pripremljenih? I tamo, zar ne vidiš nove — i tamo opet nove! Povuci jednu crtu iz Santiaga u sredinu Afrike. Što vidiš?"

— „Vidim" — reče Svetac, — deset središnjih stanica."

— „Veoma dobro, ova središta, koja vidiš, ustrojit će škole i novicijate, i dat će mnoštvo misionara da mogu pomoći ovim zemljama. A sada se opet okreni na drugu stranu: tu vidiš drugih deset središta iz sredine Afrike do Pekinga. Ova središta uzgojit će misionare za sve ove zemlje. Tamo je Hong-Kong, Kalkuta, malo dalje Madagaskar. Ova i mnoga druga središta imat će kuća, gimnazije i novicijate."

Sv. I. Bosko je slušao, gledao i računao — napokon reče:

— „E gdje ću naći toliko ljudi, kako ću otposlati misionare u te krajeve? Tamo su divljaci koji se hrane čovječjim mesom; tamo su krivovjerci, tamo opet pogani; što da činim?"

— „Gledaj," odgovori Pastirica, „dobra volja pobijedit će sve; samo jednu

Slika iz god. 1875: *Don Bosko među prvim misionarima, u sredini argentinski konzul.*

stvar treba učiniti: preporuči svojim sinovima da goje uvijek kreposti Marije Pomoćnice kršćana."

— „Dobro, da, čini mi se da sam razumio; pripovijedat ću svima tvoje riječi", reče sv. I. Bosko.

— „A čuvaj se," nastavi Blažena Djevica (jer ona je bila Pastirica) — „čuvaj se laži koja pobjeđuje sada, to je mješavina onih koji uče lažnu znanost sa onima koji uče znanost Božju, jer znanost s neba ne smije se miješati sa znanošću zemaljskom."

Sv. I. Bosko htio je još govoriti, ali prikaza iščezne i Svetac se probudi.

Kada je sv. I. Bosko pripovijedao taj san, slušaoci su plakali i više puta uskliknuli: „O Marijo! o Marijo! o Marijo!"

San sv. I. Boska ispunio se. Salezijanci vode misijske stanice u svim dijelovima zemlje. Imadu svoja središta za nauke i novicijate. Svake godine odlaze požrtvovni misionari u udaljene zemlje da propovijedaju evanđelje, da slave Mariju Pomoćnicu i da uzgajaju mladež po uzoru apostola mladeži sv. I. Boska.

Vrhovni general Salezijanske družbe, gosp. Petar Rikaldone, bio je na ovogodišnji svoj imendan imenovan počasnim članom Kraljevske Polodjelske akademije u Turinu.

Po švajcarskim zavodima ove je godine svečano proslavljena pedeset godišnjica dolaska salezijanaca u Švajcarsku. Švajcarska sada imade 5 zavoda.

Na blagdan sv. Petra i Pavla bilo je u turinskom oratoriju više stotina bolesne djece. Dovezli su ih automobilima što su ih za tu zgodu dali na raspolaganje nekoji odličnici i Društvo Crvenog Krsta. Krevetići sa malim bolesnicima bili su smješteni po čitavom dvorištu gdje je i u osam sati bila sv. Misa koju je misio nadbiskup Pitini, a ujedno i sv. Pričest djece. Iza sv. Mise imala su djeca, po nalogu vrhovnog generala salezijanaca, ukusan doručak. Nakon doručka primila su blagoslov Marije Pomoćnice, a iza toga pošao je nadbiskup Gvera u pratnji biskupa Matiasa i Esandija te mnogobrojnog svećenstva od kreveta do kreveta i svakom pojedincu napose podijelio blagoslov sa Presvetim. Svečanost je završio turinski nadbiskup kard. Fosati podjelivši trostruki blagoslov. Iz Rima je stigao i blagoslov sv. Oca, što ga je lično donio napuljski knez Enco Rampola.

Kad je svečanost svršila prenijeli su djecu u baziliku Marije Pomoćnice da tamo još jednom ponove svoju junačku žrtvu da će dragovoljno snositi sve muke, samo da svijetu izmole mir.

Za vrijeme ljubljanskog Kongresa Krista Kralja pohodio je naš zavod na Rakovniku i sam papin izaslanik kard. Hlond. Vidi se da još uvijek rado proboravi koji trenutak među braćom sa kojom je prije živio kao redovnik salezijanac. Kroz čitavo vrijeme Kongresa stanovao je u zavodu mons. Čeng, kineski biskup u pokrajini gdje djeluje poznati slovenski salezijanski misionar Josip Kerec.

Kćeri Marije Pomoćnice prve u Madridu. „Imale smo tu veliku sreću“, piše jedna između njih, „da smo se vratile u Madrid već tri dana iza oslobođenja. Mislim da smo bile prve koje smo se pokazale u redovničkim haljima na madridskim ulicama. Ljudi skoro da nisu vjerovali da je što takova moguće, a kad su se uvjerili radosno su dolazili k nama, pozdravljali nas i ljubili nam skutove. Čule smo i svu žalosnu tragediju 32 mjesečne komunističke vlade...

Kineski se biskup mgr. Čeng dobro osjećao među rakovničkim salezijancima

Mučenici

Svršetkom 1887 godine dođe u pohode k Don Bosku gosp. Rinaldi, tadašnji ravnatelj, a kasnije i njegov treći nasljednik. Kad uniđe u sobu, nađe Don Boska uz zemljopisnu kartu gdje promatra Australiju. „Vidiš, i tu će djelovati salezijanci“ započe Don Bosko. Nato kažiprstom zaokruži Španiju i nastavi: „Eto, a to je tvoje polje, tu ćeš u Španiji djelovati, na tom katoličkom tlu koje će ljute tri revolucije natopiti potocima krvi, a posljednja i krvi salezijanskih žrtava (MB 18, 378).

Prvo se proročanstvo obistinilo već nakon dvije godine. Filip Rinaldi otišao je u Španiju i tamo ostao dugi niz godina.

Drugo proročanstvo ispunilo se u našem vremenu. Iza god. 1887 zbilja su izbile u Španiji tri revolucije: prva 1909. mjeseca julija, tako zvana-barcelonski tjedan; druga oktobra 1934. u Asturiji, a treća je eto upravo pred kratkim vremenom prestala. Trajala je od julija 1936., kroz dvije godine i po. I ta posljednja revolucija, kako nam je svima poznato, bila je doista krvava. Uz bezbroj žrtava palo je i 110 salezijanskih života.

Samo u taragonskoj inspektoriji — ta inspektorija zauzima valencijsku i barcelonsku pokrajinu i broji 14 zavoda — palo je 38 salezijanaca. Među palima je i sam taragonski inspektor gosp. Jose Calasanz. Njegova je smrt bila vrlo potresna. Dne 26 julija 1936. pustili su ga sa nekoliko braće iz zatvora, štobože na slobodu. No odmah nato primorali su ih da uđu na jedan teretni automobil kojim će ih odvesti, kako su se izjavili crveni lopovi, — na šetnju. „Na šetnji“ su pred svom subraćom ubili inspektora Calasanza.

Nekoliko mjeseci iza tog žalosna slučaja, dne 9 decembra 1936. najedanput su ubili zajedno šestoricu salezijanaca. Njihove leševe uspjelo je

snimiti. Prema ovim fotografijama učinjena je i naša slika koja nam jasno predočuje grozotu zlodjela što su ih činili crveni divljaci. O mukama naših salezijanaca za vrijeme španjolske revolucije moglo bi se mnogo reći, ali još nisu sakupljeni svi podaci. No jedno je sigurno: trpjeli su i umirali za Krista poput hiljade svoje braće, i zato ih je spravom nazvao Pio XI: mučenici.

Dokumenti španjolske revolucije:

1. Sveć. Jose Gimenez. — 2. Sveć. Antonio Martin, ravnatelj. — 3. Brat Agustin Garcia. — 4. Sveć. Julián Rodriguez. — 6. Sveć. Recaredo de los Rios. — 7. Brat Jaime Buch. — 8. Bogoslov Javier Bordas. — Svi, osim posljednjeg, bili su ustrelјeni iza valencijskog groblja dne 9 decembra 1936.

Iz naših zavoda

Omladinski Dom — na Knežiji

Znademo dobro kako su našim dobrim suradnicima i suradnicama vijesti iz naših zavoda na srcu, pa se eto odmah iza ferija javljamo.

Ponajprije moramo Vam saopćiti da se je lice našeg zavoda iznutra u mnogočemu promijenilo. Mnogi su posjetioci u zadnje vrijeme bili upravo ugodno iznenađeni, kad su vidjeli da ima i stara Knežija nekoliko lijepih lokala. Jedan se je od visokih gosta izrazio, da mu se čini — sudeć po lokalima — da se ne nalazi više na Knežiji. Ali ne smijete misliti da se ušuljao u naše siromaštvo luksus, kojega Don Bosko nije trpio, već su samo nekoji lokali prenovljeni.

Ovi lokali, koji su bili pod ferijama većinom mrtvi — ako izuzmete zidare i slikare koji su ih pomlađivali — sada su opet oživljeli. Oko pedeset pitomaca — budućih svećeničkih kandidata — svojim mladim životom, koji je još potenciran salezijanskim veselim tempom, unijelo je opet novi životni ritam u zavod. Istina je da je — prve dane — tuitamo niz koje mlado lice poklizla koja topla suza. Pa to je porez kojega nužno traži narav! Prvi puta od kuće... Pa još k tomu nesigurnost, kakav će biti budući život. Ali čim su mlade duše upoznale salezijanski način života — veselog u Gospodinu — čim su upoznale poglavare koji su im poput iskrene braće, — nestalo je svakog oblačića tmurnosti, a kamoli suza. Lijepo se je izrazio jedan od njih, kojemu je već život utisnuo lagani pečat iskustva, da mladići koji bi jednom okusili ovaj salezijanski život, ne bi se mogli više od njega rastati, ma bile napasti još tako žestoke.

Već prve dane poveo nas je preč. g. ravnatelj na mali izlet k ljubeznom g. župniku Paniću k sv. Klari. Geslo ovog izleta je bilo: „Na šljive!“ Ali nije bilo samo geslo, već i prava zbilja: Šljiva i svega u izobilju! Ovaj je izlet bio poput zadnjeg odmora prije juriša. Sad smo već u punoj borbi sa — knjigama...

Ove nas godine preuzimlje i neki osjećaj ponosa. Zašto? Evo. U našem je zavodu ove godine i hrvatski salezijanski studentat. U njemu se osam mladih salezijanskih klerika usavršava u filozofskim studijama. Sudite dakle sami, da li nije naš ponos na mjestu?

Neka bude još jedna riječ i o našim omladincima. Sve izgleda tako, kao da ulazi novi život i u brojne redove naših omladinaca. „Dječje carstvo“ ima svoje redovite vježbe. Čujemo kako odjekuju od zidina omladinskih prostorija lijepe melodije. Spremaju se opet za svoje nastupe. Čitamo na oglasnoj dasci različite apele — sada „Malom kleru“, sada ovoj, sada onoj organizaciji: Novi — agilni vođa omladinaca čini svoje prve eksperimente da može upoznati sve mlade snage s kojima može raspolagati, da ove mlade duše što više približi Bogu.

Ako bismo vam htjeli govoriti o našim nacrtima i programima za ovu školsku godinu te vam samo spomenuti naša udruženja: družbe sv. Alojzija, presv. olt. Sakramenta, Malog klera, Misijskog Otsjeka i. t. d., nećemo tako brzo svršiti. No već vidimo kako pruža urednik svoju mršavu ruku da nam ono što smo s mukom i žrtvom napisali baci u košaru. Zato radije završimo. Ali ne žalimo truda, jer je to za naše dobre suradnike i suradnice!

Drugom ćemo se zgodom opet oglasiti.

S dopuštenjem nadbiskupskog duhovnog stola, broj 1385. Zagreb 17. II. 1930.

SALEZIJANSKI VJESNIK izlazi svaki drugi mjesec. Godišnja pretplata 10 Din, pojedini broj 1.75 — „Salezijanski Vjesnik“ izdaje Uprava salezijanskog suradništva u Zagrebu. — Predstavnik Josip Tkalec. Tisak Salezijanske tiskare, Rakovnik. — Za tiskaru odgovara: Dr. Josip Valjavec, Rakovnik - Ljubljana. — Odgovorni urednik Nikola Pavičić, Vlaška ulica 38.

Dva salezijanska junaka

(Nastavak)

Misionare su odveli prema rijeci, a djevojke u sjenu ruševina neke pagode. Prošlo je nekoliko minuta tjeskobne neizvjesnosti.

Bila su dva sata iza podne... U bambusovu nasadu odjeknu ledeno pet muklih hitaca... Krvnici saopćiše djevojkama kratko i s najvećim cinizmom što se da zamisliti:

— Gotovi su!

Siromašne katehistkinje briznule su u plač. A hajduci su zlobno nastavili uživajući u nemoćnu bolu svojih žrtava:

— Ubili smo ih sa pet hitaca... i to ne zajedno... svakog napose...

Uistinu tim zvijerima u ljudskoj koži nije bilo dosta što su misionare ustrijelili, nego su ih još dotukli kundakom od puške. Monsinjoru su razmrskali lubanju, a don Karavariju izrazbijali lične kosti.

— A sad s nama! — zapovjediše gusari djevojkama. One su se podigle i pošle plačući i moleći se u sebi Bogu dok su sveti mučenici ostali u trsteniku, na zemlji natopljenoj vlastitom krvlju... Nad njihovim izmrcvarenim leševima polako se spustio tamni veo noći. Ali njihove duše su otišle svome Stvoritelju i primile božansku nagradu tamo, gdje je vječni dan...

Kako su čudnovati putovi Božji! I uvijek ostaje istina da Bog za velika djela, za velike žrtve traži baš male duše, neznatne u očima ljudi. Jedan školski drug don Karavarijev piše o njemu ovako:

„Među svima nama Kalisto je bio najbolji, ali i najplašljiviji. On se je bojao svačega i svakoga. Kad smo izlazili u šetnju, jedan bi ga neznatni šušanj lišća u živici, kraj koje smo prolazili, toliko uplašio, da bi viknuo i odskočio daleko iz reda. Pa radi takvih zgodica bio je Kalisto često predmet šale i smijeha. Nestašni su drugovi uvijek nalazili kakav način da mu prirede koje nedužno strašilo i onda se zajedno s njim nasmiju i zabave. Ali je znalo biti i malo pregrubih šala koje su dobrog Kalista skupo stale, jer djeca ne znaju izmjeriti zamašaja stvari. Tako su mu jednom na povratku sa šetnje sakrili u postelju vijugavo drvo nalik na zmiju. Šala je uspjela, ali i prisjela svima, jer se Karavarijo toliko prepao, da je bolovao nekoliko dana. Nas je naravno sve zajedno grizla savjest, a najviše druga koji je bio pravi krivac, te je ovaj molio Karavarija za oproštenje. A Karavarijo? — Jedan smiješak — i više se o tome nije govorilo.

Ali jednom smo gledali neki film iz misionarskog života. Kad je film svršio, došao je Karavarijo među nas, najbliže drugove, nekako promijenjen: govorio je oduševljeno o filmu, a u očima mu je sjao neki sveti plamen. Bio je među nama jedan koji je mislio da će i tu vatru ugasiti vrčem hladne vode, pa se nasmijao Karavariju:

— Što bi ti u prašumi među živim zmijama. Ti, koji se bojiš i drvene!?

Karavarijo je pocrvenio i ušutio... Nikom više nije bilo do smijeha i šale. Karavarijev je izgled ulio svima poštovanje prema onom nepoznatom, što je tako iskreno gorjelo u njegovu pogledu. Danas znam, da su takvi bili i apostoli sve do Duhova. A kad je nad njih sašao Sveti Duh u liku plamenih jezika, pošli su oni u svijet kao pioniri evanđelja i neustrašivo su koračali u smrt, hrabro su prolili svoju krv, iz koje je nikla Crkva na svim stranama svijeta gdje god je pala kaplja te krvi.

Takav si bio Ti, o Kalisto Karavarijo, plašljivi druže, koji si kao smion Kristov pionir s križem u ruci skočio da obraniš slabije i plašljivije i pao licem okrenutim suncu i oblivenim rumenilom mučeništva..."

Svršit će se.

PRILOG SALEZIJANSKOG VJESNIKA

GLASNIK MARIJE POMOĆNICE

LIST ZA GRADNJU CRKVE MARIJE POMOĆNICE

GOD. II. RUJAN - LISTOPAD BROJ 5

Nebeska kiša

Već tri godine nije padala kiša na izraelsku zemlju. Uvela je trava, usahle su vode. Sunčane su zrake nemilo pekle i palile zemlju. Polja se pretvorila u pustinju. Bila je to pravedna kazna za buntovni narod koji je zabacio svoga Boga i prigrlio idolopoklonstvo.

Velika i dugotrajna kazan Božja konačno je otvorila oči opakome puku. Upoznao je svoja zlodjela i htio se vratiti pravome Bogu. I kad dođe u ime Božje prorok Ilija ka kralju Ahabu i obeća mu da će izmoliti od Boga kišu, ako se on i njegov narod preobrate, Ahab spremno primi ponudu, poruši kipove krivih bogova u svojoj zemlji i vrati se pravome Bogu. Nato se Ilija pope na goru Karmel i stade se moliti Bogu. I gle! Tamo od mora pokaza se malen oblačić koji se dizao polagano, zauzimajući sve veći i veći prostor, dok ne pokri čitavo nebo. Već je počela padati kiša koja napuni vrela i potoke. Zemlja opet obrodi bogatim plodovima.

Malom oblačiću, kojeg je prorok Ilija ugledao sa gore Karmela, s pravom možemo uporediti u ovim posljednim godinama pobožnost prema Mariji Pomoćnici. Nema više zemlje u kojoj se ne bi znalo za ovu pobožnost. Već se po svem širokom svijetu dižu hramovi u čast Mariji Pomoćnici. Pod Njezinu zaštitu utječu se vjernici sviju staleža: mali i veliki, bogati i siromašni, a osobito bolesni i nemoćni. Mariju Pomoćnicu zovu u pomoć porodice, sela, gradovi, a i države. Zahvalnice, koje nam stižu svakog dana, svjedoče kako je potrebita ta pobožnost kršćanskom svijetu. I ova se pobožnost širi. Svakim danom veća se broj oduševljenih pristaša. Možemo se nadati da će nadoći vrijeme kad bude svaki vjernik gojio uz pobožnost spram presv. Olt. Sakramenta i pobožnost prema Mariji Pomoćnici.

U tom nas uvjerenju najviše utvrđuje pogled na bezbrojne milosti koje dobri Bog neprestano dijeli onima koji zazivaju na pomoć Mariju Pomoćnicu. Kao da želi time reći koliko mu se sviđa ova pobožnost. Milosti su tako mnogobrojne, da bi se svake godine mogla napisati po koja debela knjiga. O vjerodostojnosti ovih milosti nema sumnje. U arhivu se brižno čuvaju sva pisma, a skoro svako pismo prati i po koji dar. S takvim milostima napokon je združena molitva, ispovijed i sv. pričest onih koji su primili milost. Svakako, mora da su važni uzroci, zbog kojih ljudi u tako teška vremena žrtvuju novčane prinose. U našem slučaju može da je samo to, što su osjetili da ih je Bog blagoslovio po zagovoru Pomoćnice kršćana. O milostima što ih dijeli Marija Pomoćnica nećemo imati nikada pravoga pojma, jer su većim dijelom poznate samo Bogu. Oni, naime, koji su ih zadobili ili ne mogu, ili pak neće da objelodane patnje i nevolje kojih su se riješili.

Više nego oblačić, što ga je vidio prorok Ilija sa gore Karmela, izlijeva ova pobožnost na zemlju kišu blagoslova i milosti. Tamo gdje diže klonule kršćane iz duševnih i tjelesnih patnja i nevolja, tamo rađa ona najljepšim krepostima koje ih lagano i sigurno vode u nebo — a to i jest prava svrha ove pobožnosti.

Svećenik Ivan Bosko.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku, što mi je po Njihovu zagovoru ozdravilo dijete.

Koška Turk Cilka

Zahvaljujem dragoj Majci Božjoj Pomoćnici za sretan ispit djece i šaljem mali milodar za Njezinu crkvu.

Petrovaradin Kopicl Marija

Molila sam se mnogo godina za jedno obraćenje, ali nisam bila nikad uslišana, barem nisam to očevidno vidjela. Jednom sam čitala u Salezijanskom vjesniku da Don Mihael Rua čini čudesa kao i Don Bosko. Na to sam počela moliti Don Rui devetnicu i deseti sam dan bila uslišana. Obećala sam da ću se javno zahvaliti u glasniku. Evo, sad izvršujem svoje obećanje. Topla hvala ugodniku Božjemu Don Mihaelu Rui!

Sestra sv. Križa

Zahvaljujem Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku što su u važnoj stvari uslišali moju molbu. Slučajno sam dobila sličicu Marije Pom. s devetnicom koju sam počela obavljati. Deveti dan bila sam uslišana i zato puna zahvalnosti prema Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku preporučujem i drugima da se obrate u svojim potrebama.

Zagreb F. B.

Zahvaljujem Sv. Ivanu Bosku za zdravlje i šaljem dar.

Marija Mueller

U jednoj teškoći, koja je stalno uzrokovala nemir i svađu u obitelji, zamolila sam slugu Božjega Don Andriju Beltramija da on tu stvar pogleda i uredi. Don Beltrami me je odmah uslišao i tim nastavio svoje djelo mira, koje je prije nekog vremena lijepo započeo u mojoj obitelji i koje će, uzdam se, potpuno privesti kraju. U nekoliko teških i odlučnih momenata on je već pomogao i smirio moje ukućane. Zahvaljujem mu javno za sve kako sam i obećala.

Zagreb Suradnica

Izvršujući svoj zavjet za postignutu milost zagovorom Marije Pomoćnice šaljem prilog za gradnju Njezine crkve na Knežiji.

Zagreb Sofija Brajša

Dogodila mi se nesreća da sam smrskao nogu. Odnijeli su me u bolnicu. Liječnici su odmah zaustavili krvoliptenje, ali je već gubitak krvi bio toliki, da je trebalo provesti transfuziju. No i poslije toga ostao sam tako iscrpljen i slab, da su mi dali posljednje svete sakramente. Mnogi, koji su me poznavali, počeli su ipak da mole za me zazivajući naročito slugu Božjega Don Ruu u pomoć. Jedna je pobožna osoba metnula pod moj jastuk i relikviju Don Ruinu. I zbilja, Don Rua je brzo uslišao njihove molitve. Bezbrojni sitni komadići razmrvljene kosti tako su se lijepo složili i srasli, da mi je noga iznad svakog očekivanja opet prava i zdrava. Neka je hvala sluzi Božjemu za njegov moćni zagovor!

E. A. D.

Zahvaljujem Mariji Pomoćnici za primljene milosti.

Lepoglava Marčec Anđela

Naša kćerkica od trinaest godina započela je svoju bolest običnim kašljem koji se razvio u upalu bronhija, a onda u upalu pluća. Djevojčica je i inače slabunjava, i liječnik je kod pregledbe utvrdio da neće izdržati. Pozvali smo još jednog liječnika, ne bi li čuli što utješnije, ali on izjavi još žalosnije da već možemo malu sa sigurnošću smatrati mrtvom.

Kako se u malom mjestu sve brzo pročuje, čula je za našu žalost i jedna gospođa, s kojom se ne poznamo. Ona nam je poslala relikvije sv. Ivana Boska sa savjetom da počnemo devetnicu. Iako smo već bili učinili sve priprave za sprovod, ipak smo odmah počeli devetnicu s pouzdanjem. Mala je odmah prvi dan otvorila oči koje su već tri dana bile zatvorene. Malo kasnije je liječnik izjavio da je opasnost minula. Djevojčica je ozdravila. A mi nemamo riječi kojima da zahvalimo onoj dobrostivoj gospođi, koja nam je dala relikviju i savjet, i Don Bosku koji nas je odmah uslišao i vratio nam radost naše kuće — našu dragu kćerkicu. Kao znak zahvalnosti šaljemo svoticu za salezijanske misije.

B. Jedna obitelj

Zahvaljujem Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku za pomoć u porodu.

Tuzla Katarina Mateljić

Zahvaljujem Mariji Pomoćnici kršćana i Srcu Isusovu, što mi je dijete u školi prošlo. Mila Majčice, ja ću darovati za Tvoju novu crkvu, ako ne mnogo u novcu, a to barem u molitvi da čim prije ugledamo Tvoje Svetište.

Suradnica na Kneževiji

Zahvaljujem se za primljene milosti i šaljem za gradnju crkve Marije Pomoćnice.

Orljavac Vinković Ivan

Jedan moj župljanin, petnaest-godišnji mladić dobio je upalu mozgovne opne. Roditelji su me pozvali nakon liječničke pregledbe da obavim svoje posljednje dužnosti kod umirućega. Mladić je odano čekao smrt, a roditelji su bili izvan sebe od žalosti, tim više što im je to jedino dijete. Međutim odmah iza toga dobio sam od Kćeri Marije Pomoćnice relikviju bl. Marije Macarelo. To je bio povod da svjetujem ožalošćenim roditeljima, neka se obrate novoj blaženki za pomoć. Poslije nekoliko dana naše zajedničke molitve mladić se je počeo vraćati životu i zdravlju, pa je i potpuno ozdravio. Ovim objavljenjem milosti želim da sa svojim župljanima — mladićem i njegovim roditeljima — dadem vidnog izraza naše zahvalnosti i da ujedno potaknem i druge na štovanje bl. Marije Macarelo.

B. Župnik

Zahvaljujem Mariji Pomoćnici kršćana i sv. Ivanu Bosku za milosti koje su mi udijelili ne jednom, nego onoliko puta koliko sam za milost molio, a osobito dvaputa gdje se je pokazala njihova očita pomoć. Vječna hvala!

B.

Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu, Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku na primljenim milostima i u znak zahvalnosti šaljem dar.

S. S. Stjepan Lešković

Obolio mi je prst, pa sam morala ne samo prekinuti posao, nego se i podvrći operaciji. Obratila sam se Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku da me poštede od operacije, i obećala sam da ću u tom slučaju među drugaricama u tvornici skupiti jednu svotu za svetu Misu zahvalnicu u svetištu Marije Pomoćnice. Zahvaljući Mariji Pomoćnici i sv. Ivanu Bosku šaljem, što sam skupila, kako sam obećala za sv. Misu.

R. L. K.

Zahvaljujem Don Andriji Beltramiju za ozdravljenje od teške glavobolje. Dvije godine trpjela sam glavobolju uslijed živčanih napadaja, i to tako žestoke bolove, da sam mislila da ću poludjeti. Molila sam slugu Božjega Beltramija o kome sam čitala u Vjesniku, da mi pomogne. Objavljujem da su od onda, t. j. od Božića 1938. bolovi potpuno iščeznuli, pa mislim da to nemam kome drugom zahvaliti nego Don Beltramiju, te to rado i činim.

Molnar Agneza

Već nekoliko mjeseci molila me jedna osoba da pokušam obratiti neku stariju djevojku koja je živjela daleko od Boga i već desetak godina nije pristupila sv. sakramentima. Kad sam se konačno odlučila na taj posao, pođem jednog dana k dotičnoj djevojci. Brzo sam vidjela da se tu ne da više ništa učiniti. Tada sam u sebi rekla blaženoj Mariji Macarelo: „Eto vidiš, majko, ovu dušu treba privesti k Bogu, i ja sam sve učinila, ali nema

milosti. Daj, Ti joj to isprosi! Treba još danas prije nego pođe na počinak da se izmiri s Bogom."

Čudo nenadano! Već se spuštala noć kad je djevojka išla u crkvu i u zadnji čas uhvatila sakristana da ne zatvori crkve, poslala ga po svećenika i uredila svoje račune s Bogom.

Milost je Božja svemoguća. Bogu hvala i Njegovoj službenici bl. Mariji Macarelo!

A. S. G. G.

DAROVI ZA GRADNJU CRKVE MARIJE POMOĆNICE U ZAGREBU

Knežija, dinarska akcija 3511 din., Puškaš Pavica 1000 din., Omladinski dom 855,50 din., sakupljeno na blagdan Marije Pomoćnice 662 din., Marijina Kongregacija, Knežija, 500 din., Časne sestre Vrapče - Bolnica 274 din., Slaviček Ljerka 200 din., Karl Rudolf 200 din., Štrbenac Bara 188 din., Čak Martin 150 din., Duić Blaž 120 din. Darovali po 100 din.: Kalaj Štefanija, Jelušić Ruža, Gašpert Ivan, Marek Franjo, Brajša Sofija, Anić Ljubica Rukavina Milan i Mandalena, Sudarević Marija, Turk Cecilija, Filipović Anika; Babić Hinko 86 din., Kelčec 70 din., Dahne i Horvat 60 din., Šipek Viktor 60 din., Car Paula 53 din. Darovali po 50 din.: N. N. u zahvalu, N. N. u zahvalu, N. N., Uiberal Oskar, Kapetan Julka, M. Z., Breitenfeld Vlado i Darko, Bunjerac Eva, Z. D., Trinajstić Marija, Antolović Julijana, Obitelj Macani, Mali Paula, Preč. Pećnjak Krešimir, Mueller Marija, Margareta Pignar, Berta Stjepan: Po 40 din.: Filip Ivan, Matena Jelka, Pariž Marija, Lešković Stjepan, Slavečki Juraj, Hlavka Branka, Obitelj Krvnaisel, Kirinčić Marija 45 din.: Po 30 din.: Bečvardi Antun, Sevald Magdalena, Krušec Josipa, Hausler Milka, Hornung Franjo i Mato, Mateljić Katarina, Hang Antun, Nežmah Barica, Uiberall Oskar, Kantoci Josipa, N. N. Bezić Marija 26 din., N. N. 24 din. Po 20 din.: Pajnić Lila, Fekeža Antun Mohorić Tereza, Galinović Elvina, Lobić Marija, Ugrin Vincenco, N. N., Oberški dr. Janko, Gavez Marija, Riedl Karlo, Mašina Ivo i Lucija, Kos Dragica, Jović Ivan Schmidt Marija, Golik Ante, Krl Marija, Vojvodić Ivan, Pavel Elizabeta, Hopfinger, Maruša Marija. Po 15 din.: N. N., Vrzel Jurkotić Emilija 12 din. Po 10 din.: N. N., Jakovljev Margareta, Šurić Emilija, Hoblaj, Novak Anka, N. N., N. N., Šubat Ivana, Linči Večeк, Lončarek Vladoje, Wagner Franjo, Brusić Kate, Marošević Anka, Kopicl Marija. Bišćan Terezija, Tomčak Dragica, Boltek Terezija, Bamberger Ružica, Pliskovec Terezija, Šulc Marija, Boncelj Bosiljka, Molnar Agneza, Jurković Marija, Buček Anka, Krivošić Kata, N. N., Plein Stjepan, Roska Margareta, Vinković Ivan, Topolak, Šermenta Olga, Segari don Tomo, Fronhlich Antonija, Marčec Anđela: Zupan Cecilija 8 din., Tutek Marija 6 din., Kolar Pavica 6 din. Po 5 din.: Sagrak Ana, Filjak Matija, Mužina Ljubica, Kiepach Julijana, Benjo Marija, Brestić Albert, Stančić don Ivo, Knežević Franjo, Pilek. Po 4 din.: Mozetić Gertruda, N. N., N. N. Po 2 din. Presl Anđela Krmpotić Marija, Fakin Pepica.

Za kubični metar zida darovali:

Pandić Stanislav,
bar. Vera Nikolić — Podrinska,
Kozmički Fanika,
preč. Mašić Nikola,
Senfner Franjo,
Kristović Pasko.

POZOR! Uprava salezijanskog suradništva se preselila iz Vlaške ulice 38 u salezijanski zavod na Knežiji — Omiška ulica 2. Sve dopise molimo slati na naslov: Uprava salezijanskog suradništva Zagreb — Omiška ulica 2.

Jesi li član Saveza salezijanskoga suradništva? Ako jesi, nastojiš li, da i druge upoznaš s njegovim pravilima?

Salezijanska tiskara - Rakovnik, Ljubljana.

Družba Kćeri Marije Pomoćnice

Godine 1871 odlučio je don Bosko da se po savjetu mnogih odličnih osoba pobrine i za djevojačku odgoju.

U tu je svrhu utemeljio Družbu Kćeri Marije Pomoćnice. Htio je da ta Družba bude živ spomenik zahvalnosti spram Marije koja mu je iskazala bezbroj dobročinstva.

Početak Družbe u vezi je sa Kongregacijom Kćeri Bezgrešne Djevice. Članice su živjele u svijetu, težile za savršenošću izvršujući evanđeoske savjete. Utemeljitelj Kongregacije bio je svećenik Dominik Pestarino iz Mornese. Prvi njezin početak bio je 8 prosinca 1855. Godine 1857 bila je Kongregacija potvrđena i od ordinarijata i tako je dobila mogućnost da se širi po raznim djelovima Italije. Međutim saznao je don Pestarino za djelovanje salezijanaca.. Zamoli don Boska da pripoji ovu kongregaciju salezijancima s kojima u istom duhu neka djeluje za odgoj ženske mladeži. Don Bosko pristane i preuredi ovu Kongregaciju u redovničku družbu koja bi pod današnjim imenom potvrđena od Svete Stolice 5 kolovoza 1877 godine. Prva poglavarica nove Družbe bila je Marija Macarelo, koju je prošle godine pokojni papa Pio XI pribrojio blaženim.

Svrha je Družbe dvojaka:

1.) prava školska odgoja i

2.) pomoćna odgoja koja neka nadoknađuje domaću i školsku odgoju.

Za postignuće prve svrhe ima Družba ove ustanove:

a) skloništa,

b) pučke škole i

c) učiteljske škole.

U službi druge svrhe su slijedeće ustanove:

a) Omladinski domovi (blagdanski i dnevni nakon svršene školske obuke),

b) zavodi, konvikti, skloništa, obiteljske kuće za učenice i radnice,

c) društva bivših gojenki,

d) gorske i morske kolonije,

e) sirotišta za zapuštenu mladeži

f) savez za zaštitu služinčadi.

Rat je napokon dao prigode za još nekoliko ustanova kao na pr.: sirotišta za vojne sirote, bolnice, nadzor nad djecom vojnika itd.

Kćeri Marije Pomoćnice djeluju skoro po svem svijetu. I u Sloveniji djeluju već u dva zavoda.

Njihova djelatnost širi se i po misijama gdje djeluju kao sestre bolničarke, a napose se odlikuju radom među gubavcima.

Njihova Družba danas broji 8716 sestara, u 777 kuća.

ČITAJTE NAŠE KNJIGE

Uprava salezijanskog suradništva u Zagrebu, Omiška ul. 2, ima ove knjige:

DON BOSKO tvrdo u platno 35.—	**IZ KNJIGE ŽIVOTA** . . . 1.—
BL. MARIJA MACARELO . 2.—	**KRATKI VALOVI** . . . . 1.—
SV. TARZICIJE 0.50	**VESELI KUMEK** (anegdote) . 1.—
ČUDESA MAJKE BOŽJE	**MLADA AKCIJA** . . . . . 1.—
BISTRIČKE . . . . . 2.—	**SV. ROK** . . . . . 1.—

Kao prošle godine tako i ove, imamo više serija ukusnih božićnih razglednica. Cijena po komadu 1 din. Tko naruči veću količinu dobije popust.

Ako je naslovnik umro ili promijenio stan, molimo, da se Vjesnik vrati: UPRAVA I UREDNIŠTVO U ZAGREBU, OMIŠKA 2.